

ojejo primeren psalm ali pesem, gre krstitelj skupaj s pomočniki k cerkvenim ratom ali na tisti kraj v cerkvi, kjer so zbrani starši in botri s krščenci» (KO 5). Krstitelj jih pozdravi in poudari, da se novega člana veseli vse župnijsko bčestvo. Temu lahko ljudstvo pritrdi s primerno pesmijo, ki lahko da poseben in občestvenosti in veselju nad obhajanjem svetega krsta.

Prvo vprašanje, ki ga krstitelj postavi staršem, je **vprašanje po otrokovem nenu**. Pri tem ne gre zgolj za neko ime, ampak za bitnost določenega človeka, i ga ime predstavlja. To ime bo zapisano v knjigo življenja, kot nam poroča sv. inež v Knjigi razodetja, da bo ob koncu sveta Jagnje, ki sedi na Božjem prestoi – Kristus, odprl knjigo in bo prebral imena zaznamovanih, teh, ki so v belih blačilih. Zato nam Cerkev svetuje, naj bodo imena izmed teh, »ki so oprali voja oblačila in jih očistili v Jagnjetovi krvi« (Raz 7,14), kar pomeni, naj bodo nena svetnikov.⁶⁸ Zato ima ime ob krstu velik pomen, saj bo odslej otrok zanamovan prav z določenim imenom, ki ga bo razlikovalo od drugih. Nicejski oncil je kristjanom celo prepovedal imena, ki so različna od imen svetnikov. ega so se še posebej držali v 17. stol, saj beremo v nekem obredniku takole: *Novokrščencu ni dovoljeno dati profanega imena, ampak ime nekega svetnika, a bo lahko posnema njegove kreposti. Prav tako se je treba izogniti tem imenom, i bi imeli kakšen neprimeren pomen«* (Istruzione del rituale d'Alet, ed. 1670).

V preteklosti je ime otroka govorilo o tesni povezanosti s starši in njihoi vero. Zato so po navadi prvorojenci ali prvorojenke dobivali ime očeta ali atere ali imena starih staršev. Današnji *Zakonik cerkvenega prava* predpisuje, aj »starši, botri in župnik skrbijo, da krščenc ne bo imel imena, ki bi bilo tuje rščanskemu čutu« (ZCP 855). Odločilno pri krstu je sporočilo, da me Bog kliče o imenu v občestvo odrešenih. Tako je ime svetnika, ki ga otrok prevzame, lic in spodbuda k čim bolj osebnemu odgovoru na Božje vabilo v občestvo drešenih.

Drugo vprašanje, ki ga krstitelj postavi staršem, je **vprašanje, kaj želijo ziroma kaj prosijo za svojega otroka**. Odgovor je lahko različen: »sveti krst«, da bi bil krščen«, lahko so tudi drugi odgovori: »da bi bil sprejet v Cerkev, ero, večno življenje« (KO 37) itd. Ko starši povejo, da prosijo za otroka dar vetega krsta, jih krstitelj spomni, da s prošnjo za krst prevzemajo tudi **nalo-o krščanske vzgoje**. Božji dar zahteva sodelovanje in vključenost staršev pri trokovem odkrivanju Boga. Ker gre za veliko odgovornost, se prenese tudi na otre. Zato se krstitelj obrne na **botre** in jih vpraša, ali so pripravljeni pomagati taršem pri spolnjevanju dolžnosti krščanske vzgoje otrok.

8 »Pogledal sem in glej, na gori Sion je stalo Jagnje in z njim sto štirinširideset tisoč tistih, ki so nosili napisano na čelu njegovo ime in ime njegovega Očeta« (Raz 14,1). »Kdor zmaga, ga bom naredil za stebel v svetišču svojega Boga in nikoli več ne pojde iz njega. Nanj bom napisal ime svojega Boga in ime mesta svojega Boga, novega Jeruzalema, ki prihaja z neba od mojega Boga, ter svoje novo ime« (Raz 3,12).

Sklepno dejanje obreda sprejema otrok pa je **znamenje križa**, ki ga nad otrokom naredi krstitelj, nato pa še starši in botri. To je prvo slovesno znamenje, ki ga Cerkev podeli otroku in vključuje tudi celotno občestvo, saj ga spremljajo besede: »Krščansko občestvo (Cerkev) te sprejema z velikim veseljem« (KO 41). V tem znamenju gre torej za notranji ali duhovni »Amen« zbranga občestva, ki sprejema novega člana v svojo skupnost. Križ pomeni Kristusa; je znak krščanstva in odgovornosti zanj. Prav ta znak bo vodil otroka v življenje. Napraviti križ je kot izreči svojo vero in izraziti svojo pripadnost Kristusu. Pri krstu otroka pokrižamo že takoj pri uvodnem obredu sprejema pri cerkvenih vratih. To znamenje ga bo spremljalo na vseh poteh življenja. Zanj bo vir rešenja ali pogubljenja. Postavljen je namreč pred izbiro. S svojim nemim glasom nagovarja slehernega: odloči se in to odločitev potrjuj s svojim krščanskim življenjem, in sicer pod Mojim okriljem.

Naj se razvije **sprevod med petjem do oltarja ali do krstilnika** (KO 42). Med besednim bogoslužjem so lahko krščenci v kakšnem drugem prostoru – zakristiji (KO 43).

6.3 Besedno bogoslužje

Namen besednega bogoslužja pri obhajanju svetega krsta je v tem, da pred zakramentalnim opravilom poživi vero staršev, botrov in vseh navzočih ter jih dejavno vključi v liturgično dogajanje z branjem Božje besede in prošnji vernikov.⁶⁹ Svetuje se, da skupaj s starši in botri izberemo berila, ki jih beremo pri krstu. V obredniku lahko izbiramo med 21 svetopisemskimi odlomki. Prav je, da berilo prebere nekdo izmed svojcev novokrščenca.

V homiliji je treba aktualizirati ali posedaniti prebrano Božjo besedo ali razložiti tudi kakšen del obreda svetega krsta (gl. RMu 65). Prav bi bilo tudi, da prebrano Božjo besedo povežemo z zgledom krepostnega življenja svetnika, katerega ime bo otrok nosil.

Pri prošnjah naj sodelujejo svoji novokrščenci. Ni nujno, da se držimo predpisanih prošenj. Lahko dodamo tudi kakšno svojo, da bo molitev bolj prilagojena posebnim družinskim razmeram (KO str. 89). Vedno pa naj se prošnje končajo s klicanjem svetnikov, pri čemer dodamo ime svetnika novokrščenca, župnije ali kraja.

Besedno bogoslužje zaključimo z zarotilno molitvijo, v kateri prosimo, naj Bog krščence osvobodi iz zapletenosti v hudo, naj jih iztrga iz teme in napravi za bivališče Svetega Duha. Nato ob kratki molitvi »Naj te utrdi moč Kristusa Odrešenika. Zato te mazilim z oljem zveličanja«, krstitelj mazili krščenca na

69 Il. vatikanski cerkveni zbor je postavil v vsa zakramentalna obhajanja bogoslužje Božje besede z namenom, da krepi vero in priključijo bolj živo v zavest bližino in ljubezen Gospoda, ki nas srečuje v zakramentih, da je tako prejem zakramentov bolj rodovit.